

Kendime Mektuplar -3

Sevgili,

6 Şubat Pazartesi. Gece uzun süren bir deprem oldu. Ve öğlen yine deprem oldu. 7 Şubat, 8 Şubat ... Akşam ve gece ve gündüz ... Hep deprem oluyor ...

Anneannemi hatırlıyorum. Güçlü bir kadındı, aynı zamanda çok da zayıf. Büyükbabam hac için Mekke'ye gidip beraber gittikleri yol arkadaşlarıyla birlikte dönmediğinde o gelinceye kadar ağlamış sızlamış, yas tutmuştu. Ayrılıklara tahammülü yoktu artık. Büyükbabam bir gün çıkıp geldiğinde nasıl karşılamıştı, hatırlamıyorum. Hafızamda sadece onun, büyükbabamın yokluğu süresince, sonradan oda olarak kullandığımız mutfaktaki divanda hasta olup yatması kalmış. Birlikte gittiği yol arkadaşı, aynı zamanda arabanın şoförü, büyükbabamı, buluşmak için anlaştıkları yerde beklememiş, onu orada bırakıp gelmişti. O süreçte çok sıkıntı çekmiş büyükbabam ve bir ay süren zahmetli bir yolculuktan sonra nihayet dönmüştü. Büyükbabam kaybolduğunda da söylemiş miydi, pek hatırlamıyorum ama dayımlar aramadığında hep ağıtlar yakardı anneannem.

“Büyüttüm de kuzularım,
Gurbete yolladım sizi.
Kötü kaderim yüzünden,
Göremedim gününüzü”

Çok emek vermişti onlara; dikiş dikerek bir yandan bağ bahçe işlerinin yürütülmesini sağlamış diğer yandan onların harçlıklarını temin etmiş, uzaklarda, İstanbullarda okutmuştu onları. Büyük adam olacaklar, bir gün kendisini de o köyün bitmez tükenmez işlerinden, zor yaşantısından kurtaracaklardı. Köy hayatına nispetle şehir denilebilecek, on iki muhtarlıktan oluşan bir kasabada, konakta yaşayan, itibar sahibi bir müftü kızıydı anneannem. Kurtuluş Savaşı bütün yaşamlarını altüst etmişti. Savaş öncesi babası vefat edince çıkacak karışıklıktan korunmak için kasabadan ayrılıp köyelerine gitmişler, bir süre sonra annesi de vefat edince altı kız, öğretmen olan tek erkek kardeşlerinin himayesinde kalmışlar. Sonra büyükbabamla evlenmiş. Kolay olmamış onun için büyükbabamla yaşamak. İki oğlan, bir kız; üç çocuğu olmuş:

“Sıtk'oglumun arabası işliyor,
Metin'im de doktorluğa başlıyor,
Hayat'im oturmuş nakış işliyor,
Ayrılık büküyor belimi benim.”

15 Mart ... Deprem bölgesinde şiddetli yağmur ve sel ...

Anneannem acısını gözyaşlarıyla ve ağıtlarla sağaltırdı.

“Ayrılık söyletir sağıra sözü,

Yakar içerimden tüketir özü,
Babamdan yadigâr anamın kızı,
Büküyor ayrılık belimi benim”

Sevgili,

Biz yaralarımızı nasıl iyileştireceğiz? O kadar çok kayıp, o kadar çok ayrılık, o kadar çok hasar, o kadar çok tahribat var ki! Yıkılan evlerin, kırıp dökülen eşyaların yerine yenisini koyabiliriz; ya paramparça olan ruhlarımızı... Neyle sarıp sarmalayacağız? Ne iyi gelir bize, söylesene. Öyle hızlı akan bir çağda yaşıyoruz ki, değil yıkılmaya, duraksamaya, yas tutmaya vakit yok. Her şey bittiğinde, yıkıntılar kaldırılıp yerine yeni mekanlar, yeni binalar inşa edildiğinde ruhlarımız da yenilenmiş olacak mı?

Söylesene sevgili, bize ne iyi gelir? Bıraksak akıp giden çağı, dursak, içimizdeki sarsıntılara kulak kesilsek... Kalbimizin acısını dinlerken bir ağıt sesi yükselse ve bir gözyaşı seli kaplasa her yeri, iyileşir mi ruhlarımız!

“Fatma yazar söyler ağlar,
Gönül yaradana yalvar.
Dünya seven kara bağlar,
Bozular bu dünya bir gün.”